

РЕШЕНИЕ

№ 4641

гр. София, 12.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4073** по описа за **2021** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от полицейски орган при 01 РУ- СДВР, чрез процесуален представител юрисконсулт В. П., срещу решение от 22.03.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 111-ти състав по НАХД № 4422/2020 г., с което е отменена Заповед за задържане на лице № 225-зз-467/04.04.2020 г., издадена от Ю. Й., полицейски орган при 01 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал.1, т.1 ЗМВР, за срок от 24 часа е задържан Л. А. С..

Касаторът моли за отмяна на решението и потвърждаване на заповедта за задържане, като посочва, че заповедта за задържане е издадена в съответствие с материалния закон. Посочва, че СРС неправилно е преценил, че към момента на задържането не са били налице данни и основания за задържането. Сочи, че в лекия автомобил са намерени 1 брой полиетиленов плик и 1 бр. хартиена сгъвка, съдържаща растителна маса, което е било основание за съмнение за наличието на наркотични вещества. На следващо място сочи, че при полицейските служители е възникнало съмнение и от поведението на лицата, намиращи се в МПС, тъй като същите не дали отговор на кого принадлежи предмета, нито изяснили какво представлява и какво е неговото предназначение. Счита, че правилно полицейските органи са извикали ДОГ, която да извърши оглед на автомобила и да изземе вещта, тъй като издателят на заповедта не е

разследващ полицаи и не е компетентен орган за предприемане на такива действия. Заповедта е била издадена с оглед изясняване на фактическата обстановка, осигуряването на лицата до пристигането на ДОГ и за извършването на последващи спрямо тях процесуално-следствени действия. По делото били налични и доказателства, че задържането не е било необосновано, тъй като по случая било образувано ДП № 641/2020 г. по описа на 01 РУ-СДВР, пр. пр. № 11924/2020 г. на СРП, по които са извършени и съответните процесуални действия, за разкриването на обективната истина. Не споделя и доводите на съда, че тъй като ДП било прекратено, задържането е неоснователно.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. В представени писмени бележки от 14.06.2021 г., поддържа жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Ответникът, представя писмен отговор от 05.05.2021 г., чрез процесуален представител адв. Д., с който оспорва жалбата, като излага подробни съображения относно неоснователността на жалбата. Счита, че в заповедта липсват надлежно изложени мотиви – описани факти, които да дават възможност да се направи извод, че законът е приложен правилно. Посочването на правни разпоредби, без конкретни факти и обстоятелства, според ответника не е достатъчно да обоснове и мотивира задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Сочи, че веществото е открито в предната врата, а С. пътувал на задната седалка. Независимо от това всички били арестувани, без да е съобразено, че за С. не са съществували обективни данни, свързващи го с въпросното вещество (което впоследствие било установено, че не е наркотично). Счита, че полицейските органи преди да задържат лицето е следвало да направят полеви тест. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила. На основание чл. 38, ал. 2 ЗА, моли да му бъде присъдено адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, четвърти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните пред СРС доказателства се установява, че на 04.04.2020 г., за времето от 19:00 до 07:00 ч., П. П. и Ю. Й. – полицейски служители в 01 РУ-СДВР изпълнявали служебните си задължения като АП-81-83 на територията на [населено място]. Около 22:50 часа спрели за проверка лек автомобил марка „Форд“, модел „Екскорт“ с [рег.номер на МПС], като установили самоличността на лицата в лекия автомобил. Водач на автомобила бил В. К., на предна дясна седалка в автомобила се возило лицето Д. Л., а на задната седалка се намирал Л. С.. При извършване на проверката, в ниша на предна дясна врата на автомобила полицейските служители видели един брой полиетиленов плик и един брой хартиена сгъвка, съдържаща суха растителна маса. В тази връзка на място била изпратена ДОГ, която извършила оглед на лекия автомобил и изземване на въпросната вещ. Тъй като лицата не дали сведения на кого е предметът, били задържани за срок от 24 часа,

С оспорената в настоящото производство заповед за задържане на лице рег. №

225зз-467/04.04.2020 г., Ю. Й., полицейски орган при 01 РУ-СДВР е разпоредил задържането за срок от 24 часа на Л. А. С., на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, в помещение за временно задържане на 01 РУ-СДВР. Заповедта е издадена на 04.04.2020 г., в 22:50 ч., а като основание за задържането, освен чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, е записано, че са налице съмнения за притежание на наркотични вещества, престъпление по чл. 354А от НК

Заповедта е подписана от полицейския орган и от задържаното лице.

Заедно със задържането е изготвени протокол за личен обиск на лице от 04.04.2020 г. За претърсването на лицето и лекия автомобил, в който се е движел и изземването на намерените вещи е издаден протокол за претърсване и изземване, одобрен от СРС, 112 състав, НО с определение от 05.04.2020 г.

По случая било образувано ДП № 641/2020 г. по описа на 01 РУ-СДВР, пр. пр. № 11924/2020 г. на СРП, в хода на което било установено, че зелената тревиста маса не съдържа наркотични вещества и компоненти и с Постановление на прокурор при СРП от 14.05.2020 г. наказателното производство по ДП № 641/2020 г. по описа на 01 РУ-СДВР, пр. пр. № 11924/2020 г. на СРП било прекратено, поради липса на престъпление от общ характер.

За изясняване на фактическата обстановка, СРС е събрал и гласни доказателства, като е разпитан В. П. К. – единият от задържаните.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение от 22.03.2021 г. по НАХД № 4422/2020 г., с което е отменена Заповед за задържане на лице № 225-зз 467/04.04.2020 г. За да отмени оспорената заповед за задържане, СРС е приел, че същата противоречи на материалния закон, тъй като не са изпълнени предпоставките за приложение на чл. 72, ал.1, т.2 ЗМВР, поради това, че не се установява извършено от задържаното лице престъпление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение от 22.03.2021 г. по НАХД № 4422/2020 г. на СРС, 112 състав, НО, с което е отменена Заповед за задържане на лице № 225-зз 467/04.04.2020 г., с която за срок от 24 часа е задържано лицето Л. А. С..

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна, ответник във въззивното производство и автор на отменения административен акт.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Л. А. С. допустима жалба.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществени процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически

въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

При правилно установена фактическа обстановка, за да постанови решението си, СРС е приел, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 57, ал.1 от ЗМВР и в кръга на предоставените му от закона правомощия. Това се установява от приложеното пред СРС удостоверение рег. № 513р-35670/08.5.2020 г., от което е видно, че Ю. Х. Й. е назначен и работи като старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 01 РУ при СДВР. СРС обаче е приел, че заповедта е издадена в противоречие на материалноправните разпоредби, тъй като не били посочени конкретни данни лицето да е извършило престъпление, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Не се установявали действия от страна на С., които да бъдат квалифицирани като подозрение за държане на наркотични вещества. Счел е, че полицейските органи не са имали каквито и да е обективни находки, които да формират предположение, че намереното вещество е забранено от закона. Нито лицата, които са били установени на място са съобщили, че веществото има характеристиките на наркотично, нито органите на реда са намерили за необходимо да проведат полеви тест, с които да установят дали веществото е наркотик. Това, че едно вещество има формата на суха, тревиста маса според въззивният съд не е достатъчен критерий, за да се формира предположение, че е забранено от закона. Посочено е, че ако полицейският орган бе провел въпросния тест, то той е щял да установи, че веществото не е забранено от закона (което впоследствие е установено по ДП) и нямало да се налага непропорционално ограничаване правата на гражданите. Прието е, че е нарушен чл. 5, §1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

Обжалваното решение е неправилно.

Задържането на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа, е принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. При налагането ѝ административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност. Заповедите, постановени по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР са актове, за постановяването на които е достатъчно да има данни за извършено престъпление. Както неведнъж ВАС е посочвал в постоянната си практика не е необходимо тези данни да имат характера на данни от категорията на посочените в разпоредбата на чл. 207, ал. 1 НПК. Освен това е без значение крайния резултат от образуваното досъдебно производство.

В конкретната заповед за задържане заедно с нормата на чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР е посочена и разпоредбата на чл. 354а от НК, като е уточнено, че са налице съмнения за притежание на наркотични вещества. Т.е., за да бъдат изписани цитираните разпоредби, означава, че ответният орган е разполагал с данни, от които да се направи предположение, че задържаното лице е извършило престъпление. За такъв извод дава основание обстоятелството, че проверка на лекия автомобил в ниша на предна дясна врата на автомобила полицейските служители видели един брой полиетиленов плик и един брой хартиена сгъвка, съдържаща суха растителна маса. При положение, че нито едно от лицата не заявява, че намереното е негово, то докато не се изясни собствеността му, следва лицата да бъдат задържани. Освен това, доколкото веществото прилича на наркотично вещество, до изясняване на неговия състав, е

правилно лицата да бъдат задържани. В противен случай и ако някое от лицата не бъде задържано, има опасност то да се укрие.

Неправилен е извода на СРС, че оспорвания административен акт е немотивиран, поради непосочване на фактически и правни основания за издаването ѝ. От посоченото в акта е установено фактическото основание за задържане на Л. С., а именно в лекия автомобил са намерени 1 брой полиетиленов плик и 1 брой хартиена сгъвка, съдържаща растителна маса. Ето защо, при тези данни законосъобразно в условията на оперативна самостоятелност полицейски органи са задържали това лице. Освен това, като основание за задържане, освен, че е цитирана разпоредбата на чл. 354а от НК е изписано, че са налице съмнения за притежание на наркотични вещества. Притежанието на наркотични вещества е престъпление по смисъла на чл. 354а от НК. Липсва изрично законово изискване, а и с оглед характера на акта /издава се незабавно и цели внезапност и изненада/, не е необходимо в заповедта за задържане да се сочат по-подробни данни. Според настоящия съдебен състав, към момента на издаване на оспорваната заповед ответникът е разполагал с материалноправно основание да задържи за срок до 24 часа Л. С., защото това е допустимият от закона процесуален способ за обезпечаването му (неотклоняването му), с цел извършване на първоначални действия за разследване на случая. Посочването на конкретната форма на изпълнителното деяние и квалификацията според съответното предложение от фактическия състав на деянието не е дължимо от полицейския орган. Точната и прецизирана правна квалификация е дължима от органа, компетентен да повдигне наказателно обвинение за престъпление, извършено на територията на Република Б. прокурора – чл. 46, ал. 1 от НПК.

Нормата на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР изиска да са налице данни, че лицето е извършило престъпление, а не да му е повдигнато обвинение или да са налице достатъчно данни за образуването на наказателно производство. За да кореспондира правното с фактическото основание за издаване на заповедта не е необходимо лицето към този момент да е било привлечено като обвиняем, а е достатъчно да са налице данни за извършеното престъпление, каквито данни се събрани от полицейските органи при задържането на лицето. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежат на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл.72 от ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват С. със сочените нарушения не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Безспорно, принудителните административни мерки следва да се прилагат ограничително и при стриктното спазване на закона. В разглеждания случай налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като е извършено с оглед на защита на обществения интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невинност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. За задържането на жалбоподателя са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната свобода. При задържането на лицето са му били разяснени правото на адвокатска защита, правото на медицински преглед, на свиждане, уведомяване на семейството или друго заинтересовано лице, видно от подписаната от лицето декларация, екземпляр от която същият е получил.

Изложеното налага извода, че принудителната административна мярка е приложена

спрямо ответника по касация в съответствие с материалноправните изисквания на закона.

Според този състав на съда неправилно първоинстанционният съд е приел, че с оспорената заповед е нарушен чл. 5 от КЗПЧОС. Съгласно § 1 на чл.5 от конвенцията никой не може да бъде лишен от свобода, освен в изрично посочените случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона, а според б. "с", допустимо ограничение на посоченото основно право е законен арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването му пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Тъй като процесният административен акт е обоснован с наличието на посочените в цитираните разпоредби на ЕКЗПЧОС обстоятелства, то с налагането на коментираната ПАМ не е допуснато нарушение на разпоредбите на Конвенцията.

Предвид горното, касационната инстанция намира, че обжалваното решение е неправилно, постановено при визираните от касатора отменителни основания и на основание чл. 222, ал. 1 АПК следва да бъде отменено, като постанови друго решение, с което жалбата на Л. С. срещу заповедта за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, да бъде отхвърлена като неоснователна.

Решението следва да бъде отменено и в частта на разноските.

При този изход на делото основателна се явява претенцията на процесуалния представител на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Същата следва да бъде уважена в минималния размер, определен чл. 63, ал.5, изр. 2-ро ЗАНН, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.2006г./, а именно в размер на по 80 лева за двете инстанции, или общо 160 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 22.03.2021 г. постановено по НАХД № 4422/2020 г. на Софийски районен съд, НО, 111-ти състав и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. А. С. срещу Заповед за задържане на лице № 2253з-467/04.04.2020 г., издадена от полицейски орган при 01 РУ- СДВР.

ОСЪЖДА Л. А. С., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 160 /сто и шестдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

